

Δίστιχα του Φασουλῆ ἀρειμάνια πολύ.

Πηδῆσατε μίς 'στό χορό, Ρωμιοί ξεσπαθωμένοι,
καί μίσα 'στῆς 'Απόκριας ὁ πόλεμος σημαίνει.

Πηδῆσατε μίς 'στό χορό νά σκούζουμε τραγούδια,
νά 'πούμε τόν βομβαρδισμό, πού 'γίνηκε 'στά Φρούδια.

Κι' ὁ διωγμένος Φασουλῆς ξεγυφ φυγοδικίας
καί προσκαλεῖ χορεύοντας ἰφιέρων ἡλικίας.

Εἰς τάρματα, μαρὶ παιδιὰ, κι' ἀφήστε τὸ κοντύλι,
πόλεμος σέρνει τὸ χορὸ μὲ κόκκινο μαντύλι.

Πόλεμος σέρνει τὸ χορὸ, πού τρίμουν τὸνομά του...
χορεύει μὲ γυμνὸ σπαθὶ κι' ὁ Βασιληῆς σιμά του.

Χαρά 'στὸν 'φεινὸ χορὸ, χαρά 'στό καρναβάλι,
πού τὴν μπουσούνα τῆς 'ντροπῆς ἀπ' ἄλλου μας θά βγάλῃ.

Μὴ σκιάζιστε τὸν Γερμανὸ, μὴ σκιάζιστε τὸ κνούτο,
κι' ἔξεμασκαρευθήκαμε τὸ καρναβάλι τοῦτο.

'Ἐρίτος ξεμασκάρευτοι μίς 'στό χορὸ πετάτε
καί μασκαράδες ἔγιναν εἰ πρώτοι μας προστάται.

Αὐταῖς ἡ μελανιτίδες κι' ἔκείνα τὰ μυδράλια
τοὺς ἔβγαλαν μουντζούρηδες αὐτὰ τὰ καρναβάλια.

Τῆς Σταυροφόρας τῆς Φραγκίας τῆς πρίπουσε μουντζούραις,
τῆς πρίπουσι κι' ἀπ' τὴν Κούλουρη δὴ κριθίνας κουλούραις.

Τῆς πρίπει κι' ἕνα δόσιμο σὲ τοῦτον τὸν αἰῶνα
μὲ τῆς μεγάλῃς Φατομάς τὴν σάπια βρακοζόνα.

Αὐτὸς πού σέρνει τὸ χορὸ φορώντας Πρώσου κράνος
δέκα φοραῖς ἰγίνηκε Χριστιανὸς Σουλτάνος.

Αὐτὸς ὁ Πρῶσσοσ ὁ νταῖς μὲ τὸνα μόνον χέρι
'στοῦ Σταυρωμένου τὸ πλευρὸ θά μῆξῃ τὸ μαχαίρι.

'Ἡ λύσσα τὸν μονόσπαλο τὸν 'κίσακ ἡ μεγάλας
θίλει νά βγάλῃ σήμερα καὶ τῶν Ρωμῶν τῆς σπάλας.

'Ο Πρῶσσοσ ὁ μονόσπαλος γερό μας δίνει μπάτσο
καὶ πέρνει τὸν αἶρα του μὲ τὸν Καλιῆρ μπράτσο.

'Ο Πρῶσσοσ μὲ τὸν Πατισάχ ἔβηκε 'στό σεργάκι,
τοῦ δίνει τὸ Βαγγέλιο του καὶ πέρνει τὸ Κοράνι.

Εἰς ἕναν τόπο τῶν Ρωμῶν ἔπηγα δεξασμένο
κι' εἶδα τὸν δόλο τὸν 'Ερημὸ μὲ μαῦρα σκεπασμένο.

Γιατὶ σ' ἰσέπασκν, 'Ερημ, μ' αὐτὸ τὸ μαῦρο κρέπι;
— κανίνας περιηγητῆς δὲν θίλω νά μὲ βλέπῃ. —

Κανίς δὲν θίλω νά πατῇ καὶ μίς' σ' αὐτὸ τὸ χῶμα,
'πίστε τοῦ Καίξερ νάλθῃ καὶ νά μὲ κἀνῃ λῆμα.

'Πίστε νά μὲ γαρίσουνε 'στὸν εἰστανθῆ Σουλτάνο
γιὰ χαρμιῶν Κισλάραγα καὶ γιὰ τζουτζὶ του νάνο.

Δώστε με 'στῆς Κανούμισσαις νά μὲ κутτῶν 'μπροστά των
ὡς ἄτου νά μὲ σπᾶσουνε μὲ τὰγκαλιᾶσματά των.

Δὲν θίλω πῆδ νά κάθωμαι 'στὴν 'Ολυμπία κούκος
καὶ τῆς Φραγκίας νά μ' ἔξωμῃ καθεὶς βρασιουζούκος.

Κάλλιο νά μὲ τακίσουνε θωρακωτῶν ὀπίδες
παρὰ Μυλλαῖτες νά κутτῶ καὶ σαχλο-Γερμανίδες.

Κάλλιο νά μοῦ γαρίσουνε τὴν μούρη μου μὲ σκάγια
παρὰ νά μὲ φορτώνεται κάθε σοφὴ κανκάγια.

Γκρεμίστε τὸ μάκρο τῆς ὀμορριᾶς μου τούτης,
πού τὸ λατρεύει τῆς Φραγκίας καθεὶς Χαλικιούτης.

Πᾶω καὶ βλέπω τὸν 'Ερημὸ περίλυπο μὲ κρέπι
καὶ τὸν ἄκουσ νά 'μιλῇ μίς' ἀπ' τὴν μαρῆρ σκίπη.

Τὸν 'κῦτταξα, τὸν ἄκουσα, μ' ἔπιασε κρύα φρίκη,
καὶ γιὰ νά μὴ βομβαρδισθῇ τοῦ 'φρέσα σαρικι.

Μπίνωσι οἱ κῆποισιν 'Ἐκκλησιὰ νά κῆνω τὸν σταυρὸ μου
καὶ νά σου Χόντζας Τουρκαλάς διαβάξῃ 'στό πλευρὸ μου.

Μῆτε Σταυρὸς, μῆτε Χριστὸς μ' ἀκάνθιο στεφάνι,
μὸν' ὁ Προφήτης ἔλαμπε βρωτώντας τὸ Κοράνι.

Πᾶω 'στὴν 'Αγία Τράπεζα νά σκίψω γιὰ τὴν Κρήτη
κι' εἶδ' ἀπλωμένο τὸν φρικτὸ μανδύα τοῦ Προφήτη.

Βλέπω τζαμὰ τῆς 'Ἐκκλησιᾶς, γροικῶ Σορτὰ τροπάρη,
καὶ 'στοῦ Σταυροῦ τὴν κορυφὴ λαμποκοπᾷ φεγγάρι.

Τὸν Καίξερ τὸν Γερμανὸ τὸν πᾶνει τὸ μπουρίνι,
θλίει τὸ μισοφίγαρο πανσέληνος νά γίνῃ.

'Ο Καίξερ ὁ μουσικὸς, πού μας παραμαλλώνει,
πρώτος τὸ μισοφίγαρο 'στῆς 'Ἐκκλησιᾶς στηλόνει.

Μὰ μ' ὄλη τὴν ἀναλαμπῆ, πού σφίγγεται νά χύσῃ,
'στό τελευταῖο τίταρτο σιμόνει καὶ θά σούσῃ.

'Ο Καίξερ ὁ μουσικὸς δὲν πᾶει τὸν χαβῆ του
γιὰ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ βρωμο-Καλιφάτου.

Διπλωματίας ὤψηλῃς προβλήματα καὶ γρίφοι...
μόνοχῃρ Καίξερ βρασεφ παραλυτο Καλιῆρ.

Σαρκόμοι πρωί-πρωί με της αύγης την πούλια
και φτερουγίζουν λαίμαργα και μαύρα νυκτοπούλια.

Καθίζω σι χαλάσματα και μοναχός χαζεύω
κι' οδίδες του βομβαρδισμού χωρίς' μιλιά μαζεύω.

Τών μυθραλιών τὰ σίδερα τὰ κένω σαν φηγάρια
και τὰ χαρίζω 'στὰ τρανά τών Φράγκων παλληκάρια.

Πηδήσετε μίς 'στό χορό νά σκούζωμε τραγούδια
για τούς Μινίστρος της Φραγκιάς, που κουτουλούν σαν βουδία.

Χερύω με τόν Θεωρή, τόν πρώτο Σακαράκα,
πού 'όρσειε καμαρωτός την Κρητική την βράκα.

Χερύω την κορμостаσιά του Θεωρή την ντούρα
κι' ός πάη τό παληράμπιλο και ρίχνω μιά κουμπούρα.

Κατηγορούν τόν Θεωρή και μάς τόν λίνε γέρο,
μέ πως βαστούν τὰ κότσα του μόνος εγώ τό ξέρω.

Κατηγορεί τόν Θεωρή πολεμική παρία,
πούχει τὰ μάτια γουρωτά, την γλώσσα της μακραιά.

Κατηγορούν τόν Θεωρή πώς άρχισε τὰ πρώτα,
της λαχανήθραις, της φωναίς, τὰ ψεύτικα μπουρλότα.

Κατηγορούν τόν Θεωρή κι' ήμίτεροι καμπόσι
και λίνε 'στό καθούκι του πώς πάλι θά τρωπόση.

Κατηγορούν τόν Θεωρή και λίν πώς είναι γέρος,
και κάνουν διαβούλια κι' έκείνοι κατά μέρος.

Κι' ό Θεωδωράκης τούς 'μιλεί ακαι σαν δέν σάς άρέσω,
ζωσθήτε σεις την πάλα μου κι' άφήστε με νά πείσω».

Σκούζει κι' 'Αντιπολίτευσις μ' άδάσκηνη μουμούρα
κι' όλα τὰ βλίπει μπόσικα κι' όλα τὰ βλίπει σκούρα.

Πιάνει και γράφει μιά γραφή 'στό Στίμαα χέρι χέρι
πως ό Κορδοναρούμπας δέν θά τὰ καταφέρη.

Τὸν Θεωρῆ φυγόδικον τὸν λίνε σὺν κ' ἡμίνα
γιατὶ δὲν πάει 'στὴ Βουλῆ καὶ τ' ἡν κρατεὶ κλεισμένη.

Φύγω τοὺς χωροφύλακας, φύγω τοὺς περιπόλους,
κ' ὁ Θεωρῆς τοὺς Βουλευτὰς τοὺς φεύγει σὺν διαβάλους.

"Ανοιξε, πόρτα τῆς Βουλῆς, ἑμερόνικτα κλεισμένη,
κ' ἡ λιγερὴ κορμισσακιὰ τοῦ Στρατηλάτη μπαίνει.

Χάσκει κ' Ἄντιπολίτευσις καὶ τῶν πιστῶν τὸ στίφος
κ' ἡμιστοσύνης δίδεται 'στὸν πλειμάρχο ψῆφος.

Βάστα, καυμίνας Θεώρει, βάστα κ' αὐτὴ τὴν μπόρτα,
κ' ἂν ἐκωφες τὸ χερί σου, μὰ ξαναβάλτο τώρα.

Βάστα, καυμίνας Θεώρει, τώρα κ' ἰγὼ σὶ θέλω,
μὴ 'ἔης τὴν νότα τῆς Φραγκιάς μ' ἀνήσχο τορβέλο.

Σταίει τὴν, Θεωράκη μου, 'στὸ δάβδολο πεσίκις,
βγάλε τὴν σακαράκα σου καὶ κόρτην μὲς 'στὴ μίσση.

Εἰς ἔξη μέραις τίλειωσε τῆς κάθε γῆς ἡ πάσις,
εἰς ἔξη μέραις κ' ἡ Φραγκιά σου λείει νὰ 'συχάσης.

Μὰ σὺ ποῦ ξέρεις ψεύτικο πὺς εἶναι τὸ μπουρὶ τῆς
εἰς ἔξη μέραις νὰ τῆς 'πῆς ἐξίς τῆς καὶ ξερῆ τῆς.

Ὁ Σμόλενις ὁ κουβερνὰς κ' ἱπποτικὸς κουμπάρος
σὺν στρατιώτῃς ἴδωσι παραιτήσι μὲ θάρρος.

Ὁ Σμόλενις μὲ, 'στὴ Βουλῆ γερὸ θὰ δώση τράκο
καὶ θὰ φωνάξῃ δυνατὰ πὺς ἔχ' ἡ φάβα λάκκο.

Ὁ Σμόλενις θὰ μὰς τὰ 'πῆ—πίστα, κουμπάρε, πίστα—
νὰ μάθωμε τί γίνεται μὲ τὴν καινούρη πίστα.

Χορεύω καὶ μὲ τὸν Σκουζέ, ποῦ δὲν τὸν βλέπει στρώμα
κ' ἰδῶ κ' ἰκείθι πηλαλεῖ μὲ τὸ φαί 'στὸ στόμα.

Χορεύω καὶ μὲ τὸν Σκουζέ, ποῦ δὲν σφαλᾷ τὸ μάτι,
μῆτε τὸ σπῆτι τὸν χωρεὶ καὶ μῆτε τὸ κρεβάτι.

Χορεύω καὶ μὲ τὸν Σκουζέ, ποῦ τὸν γυρνῶν Μινιστροί,
κ' αὐτὸς 'στὸ χερί τοὺς κρατεὶ δεμένους μὲ καπίστρι.

Χορεύω καὶ μὲ τὸν Σκουζέ, ποῦ 'πῆρε τώρα σβάρνα
τὸν Πλίσιον καὶ τὸν Ἐγερτον κ' ἰκείνον τὸν Ἀθάρνα.

'Ερίτος μῆτε ρόπαλα, καμῆλαις καὶ γαιτάνια,
καὶ κάθονται κατάκλιστα τῶν μπάλων τὰ φουστάνια.

'Ερίτος φεύγει μ' ἄρματα τὸ κάθε παλληκάρι
κ' ἕνας χορὸς πολεμικὸς θὰ δώση καὶ θὰ πάρη.

Χορὸς, ποῦ βγάξει τὰ σπαθὰ μίς' ἀπὸ τὰ φιακάρια,
χορὸς, ποῦ σφάξει τῆς καρδιάς καὶ τρώει παλληκάρια.

'Ερίτος μὲς 'στ' ἀλλαγήτ' καὶ 'στὴ βῆθ' τοῦ βόγγου
χορεύουν τὸν παλῆρ χορὸν κερίστου τοῦ Ζαλόγγου.

'Ερίτος μὲς ἑφτίρωσαν πολέμων συγνήσεις,
ζήτω 'στοὺς φίλους τοὺς λαοὺς καὶ πρῶτ' 'στὰς Κυβερνήσεις.

Καπέλο Παριβαλιόν' 'στὴν κεφαλῆ μου βαζῶ
καὶ τόσους ἐνθουσιασμούς τῶν Ἰταλῶν διαβαζῶ.

'Ἐθίβα λίγω λιμπερτὰ, πίνω καὶ τῶν οὐζῶ,
καὶ μακαρόνια τρώγοντας Σάντα Λουτὰ σκεύζω.

Μοζὶ μας εἶναι κ' Ἰσπανοί, μοζὶ μας κ' Ἰσπανιόλαις,
καὶ μὲ τὰ μαντολίνα τῶν μὰς παίζουν μπακαρόλαις.

Χορεύω μὲ τὴν Φασουλή καὶ μὲ τὸν Περικλιτό
κ' αὐτοὶ καρφόνουν κατὰ γῆς Ἰσπανικὸ στίλιτο.

'Ἐθίβα καὶ τῶν Ἰσπανῶν, ἰθίβα καὶ τῶν ἑλλων,
'Εγγλίζων, Ἀμερικανῶν, καθὼς καὶ Πορτογάλλων.

Ὅπ' ὅπ, χορεύεται, παιδιὰ, πηδάτε 'στὸν αἶρα
κ' ἴσως οἱ δούστοχοι λαοὶ ν' ἀδελφωθῶν μὲ μέρτα.

'Ἀδελφωθῆτε νὰ κτισθῶν καὶ νίσι Παρθενῶνες,
ἀδελφωθῆτε νὰ γαθῶν Καίσαρμακίς Κρωῶνας.

Ὅπ' ὅπ, ἄς πάη 'στοὺς λαοὺς ἀδελφικὴ φωνὴ μας,
καὶ πρὶο γαλάζιο νὰ γενῆ τὸ γαλανὸ πανί μας.

'Ἐρράξαι μὲ τῆς Ἀγυαῖς τὴν δοξασιμένη μάχη
τῆς Πόλις τὸ κοπερόκυλο, ποῦ κακὸ ψέφο νάχη.

Ὅπ' ὅπ, κ' οἱ Καίσαρες γιὰ μὰς τὰ λυσσακὰ τῶν τρώων,
μὰ γίνα Ραβασόληδες καὶ Καζέριους, Χρόνης.

Καλῶς τὴν τὴν Σαρκοστή μὲ σκόρδα, μὲ κρομμύδια,
καὶ μὲ τὴν νότα τῆς Φραγκιάς, ποῦ νὰ τὴν φᾶν τὰ φῆμα.

Ὅπ' ὅπ, καὶ δώστε φάσκελα 'στῶν Φράγκων τὰ κουλούρια
καὶ βάλτε μὲς 'στὴ νότα τῶν ἑλλαῖς καὶ βρεκτοκούκλια.

Κύρις τῶν Δυνάμεων, καὶ μεθ' ἡμῶν γενοῦ,
βάλε καὶ 'στῶν Δυνάμεων τὰς Κυβερνήσεις νοῦ.

Ὁ Θεωρῆς ἀγρίψῃ, τὸν πόλεμο θὰ κέρη,
σκόρδα 'στὰ μάτια καθινὸς γιὰ νὰ μὴ τὸν βασκάνη.

Τὰ δοξασιμένα τάρματα, ποῦ λαχταροῦν αἶρα,
μὴ σὺν καὶ πρὶν ἀδόξαστα τὰ φέρετ' ἰδῶ πέρα.

Ἄς μὴ γυρίσουν οἱ στρατοὶ κ' ἡ δόλιας μας ἀρμάδες
καὶ μὲς 'στὴ Σαρκοστή γενούμε μασκαράδες.

